

11 Δεκεμβρίου 2015

Σύγχρονες άγιες μορφές και άγιοι της εποχής

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπουσία](#)· [Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πάντοτε η Εκκλησία κοσμείται και λαμπρύνεται. Και σήμερα υπάρχουν άγιοι.

Το θρησκευτικόν πρόβλημα της παραπαιούσης την σήμερα ανθρωπότητος, ιδιαιτέρας δι' ημάς τους Ορθοδόξους, παρουσιάζεται με μίαν όλως εξαιρετικήν, αποκαλυπτικήν θα έλεγε κανείς, μορφήν.

Δεν πρόκειται μόνον περί της τεραστίας στροφής των επιστημόνων του 21ου αιώνας προς την Πίστιν, δεν πρόκειται μόνον περί της ιστορικής αναζητήσεως του θείου παράγοντος από τον σύγχρονον άνθρωπον εις όλας τας χώρας του κόσμου, υπό τα τεκταινόμενα δραματικά γεγονότα της σήμερα, αλλά και από της σκοπιάς ερεύνης των ειδημόνων της Θεολογίας. Πρόκειται κυρίως περί της αποκαταστάσεως εις τας ημέρας μας της αξίας του θρησκευτικού βιώματος, και κυρίως της όντως χριστιανικής ζωής εις τον εσωτερικόν ψυχικόν κόσμον του ανθρώπου. Και εφθάσαμεν ευτυχώς σήμερα με τον αγώνα πολλών αγίων μορφών (ως και του αγίου -τολμώ να είπω, παρρησία του Τριαδικού Θεού- του εν σημείοις φανερούμένου λειυτικού ζεύγους Νικολάου Σημιοφόρου ιερέως και μυροβλυζούσης πρεσβυτέρας Ανθή), εφθάσαμεν σήμερα εις τον κανόνα της ψυχοθεραπευτικής και της ψυχικής υγείας περί της αξίας της Πίστεως, της εσωτερικής αρμονίας και της ηθικής καθαρότητος, και νυν ητοιμάσθη, ειδικώς εν Πάτραις, το έδαφος της υγιούς πνευματικής αναπτύξεως των πιστών.

Και είναι αληθές ότι το άγιον των Πατρών λειυτικόν ζεύγος εδίδαξεν εις ημάς τους αγωνιζομένους - έξω των συστημάτων - Χριστιανούς ότι τελικώς το ωφέλιμον και το ηθικώς ορθόν δεν είναι παρά αι δύο όψεις του ιδίου πράγματος, ότι πέραν της γνώσεως, η οποία είναι απαραίτητος, ο ψυχικός οργανισμός χρειάζεται την δύναμιν, η οποία θα θέση εις κίνησιν και ενέργειαν τας πνευματικάς λειτουργίας προς την κατεύθυνσιν της αρμονίας, της ειρήνης και άρα της εν Χριστώ χαράς.

Μας έδωσαν λοιπόν οι καινοφανέντες των Πατρών άγιοι Νικόλαος και Ανθή, την δύναμιν, ήτις θα μας κάνη να ημπορέσουμε να ζήσωμεν αυτά, τα οποία πιστεύομεν ως ορθά, κατά τας επιταγάς των, τουτέστιν εις την σύνδεσιν, την επαφήν της ψυχής με την ουσίαν, εκ της οποίας προέρχεται, με το Δημιουργικόν Πνεύμα, το οποίον συνετέλεσεν εις την υπόστασίν της.

Μας έδωσαν δια της αγίας αυτών βιοτής την ολότητα της εν Κυρίω Ζωής, η οποία περιλαμβάνει την υψίστην έννοιαν της Πίστεως, εν παρελθόντι, παρόντι και μέλλοντι, θεωμένα τα γεγονότα *sub specie aeterni*. Μας οδήγησαν εις την κατάστασιν της χάριτος, ήτις αποτελεί μίαν των μεγίστων δυνάμεων εις την ψυχοσωματικήν σφαίραν του ανθρώπου, που θέτει τα θεμέλια ενός αρτίου και υγιούς πνευματικού οργανισμού, ο οποίος δεν απαρνείται την ψυχικήν του

υπόστασιν, αλλά την υιοθετεί ελευθέρως και την ζη με την παντοδυναμίαν της Πίστεως.

Είναι η υιοθεσία της ελευθερίας, δια της οποίας θα γράψη καθείς Χριστιανός και την ιδικήν του ατομικήν εν Εκκλησία, όχι της σαρκός, αλλά της ψυχής την ιστορίαν, και άρα αιωνίαν.

Εδίδαξαν και εις εμέ τον ανύπαρκτον, και «αβόλευτον» εν καμαράσιν μικροπαπαδάκον «Μπίρκο» Ντελή - Πανουτσακόπουλον εκ Βεσινίου ορμώμενον, την πίστιν του βάθους. Τουτέστιν έμαθον παρ' αυτών των αγίων μορφών ότι η οδός προς την θρησκευτικήν ζωήν είναι φυσικός συντελεστής εις την ανάπτυξιν του έσω ανθρώπου. Η κρίσις παραμένουσα ανεπηρέαστος κατά την φυσικήν του φυσιολογικού ανθρώπου θέσιν τον κήνη να σέβεται το Θεϊόν, αποδεχομένη μίαν υπερτάτην Δύναμιν, που η έννοια του αιτιώδους ειρμού του επιβάλλει την σκέψιν αυτήν, την οποίαν ο σύγχρονος κλυδωνιζόμενος άνθρωπος με την εναπομείνασαν εις αυτόν ακόμη άδολον κρίσιν αποδέχεται κατά τρόπον φυσικόν.

Έμαθον πλησίον αυτών να ευρίσκω όλως φυσικώς ως την μόνην άλλως τε αβίαστον και λογικήν απάντησιν εις το αιώνιον ερώτημα, πως υφίσταται ο κόσμος αυτός. Η σκέψις «πας οίκος κατασκευάζεται υπό τινος, ο δε τα πάντα κατασκευάσας Θεός» (Εβραίους 3,4). Μου έμαθον ότι η «κλίμαξ του Klages», η οποία εμφανίζει μίαν κλιμακωτήν διάταξιν: Εις την ύλην προστίθεται ένας παράγων α καί έχομεν την ζωήν. Εις αυτήν πάλιν προστίθεται άλλος παράγων β καί έχομεν την αίσθησιν. Αυτή προστιθεμένου άλλου παράγοντος γ καταλήγει εις το πνεύμα. Ουκούν ενταύθα μου έμαθον ότι, εάν εις το πνεύμα προσθέσωμεν ένα ακόμη παράγοντα δ τήν πίστιν εις τον Χριστόν, καταλήγομεν πάλιν εις την ζωήν, εν ετέρα αυτής όμως μορφήν εις την όντως αληθή Ζωήν.

Πράγματι το άγιον λευτικόν ζεύγος, - το σημειοποιούν σήμεραν εν τοις πιστοίς άνθρωποις ενθάδε τε και αλλαχού της γης - εδίδαξε δια πράξεων ότι, πρέπει και επιβάλλεται να ασχολούμεθα ολιγώτερον με τα προβλήματα της μεθόδου και των «μεθοδειών» και απείρως περισσότερο με τα προβλήματα του σκοπού... Εστενοχωρούντο οι άγιοι -εν τη συνειδήσει του χριστεπωνύμου πληρώματος - Νικόλαος και Ανθή, γονείς πέραν των απείρων πνευματικών των τέκνων, και έτι δώδεκα σαρκικών των, δια τους γονείς, οι οποίοι δεν θέλουν να μορφώσουν τα τέκνα των «καθ' ομοίωσιν Θεού», όπερ και θα απετέλει το ultimum της αγωγής, με αποτέλεσμα να καταντούν να τα κάμνουν «καθ' ομοίωσιν» του πρώτου τυχόντος και τοιουτοτρόπως να τα στερήσουν από παντός σεβασμού εις ανώτατον κύρος και συνεπώς από πάσης δυνατότητος περαιτέρω αγωγής και εξελίξεως.

Παιδί μου, μοι έλεγεν ο άγιος ιερέυς Πνευματικός μου, ο π. Νικόλαος Πέττας - ότε

ήμην ενορίτης του και μόλις 22 ετών, νεωστί νυμφευθείς και εν συγχύσει διατελών: «Θάρσει, είσαι ο αδελφός των μαρτύρων, οι οποίοι έδωσαν την ζωή των, οι οποίοι έδωσαν το παράδειγμα των ηρωϊκών αρετών, δια να ανυψώσουν τας ψυχάς προς τας αοράτους μορφάς. Είσαι ο αδελφός των Αποστόλων, οι οποίοι έφυγαν θαρραλέως προς όλας τας χώρας του κόσμου, δια να ανυψώσουν εκεί την σημαίαν του Χριστού».

Και συνεπλήρου η μακαρία και αγία πρεσβυτέρα Ανθή: «Αυτό σημαίνει ότι εντός της ψυχής σου, κ. Χαράλαμπε, τρέχει το ίδιον αίμα με το ιδικόν των». Η ενθουσιώδης δύναμις, η οποία παρέσυρεν αυτούς εις την θαυμασίαν περιπέτειαν, παρά την πυράν, τον σίδηρον και το αίμα, παρά τον φόβον, την ασθένειαν και την πείναν, παρά τον φθόνον και το μίσος - και είχεν όντως το άγιον ιερατικόν ζεύγος απολύτως γευθή πάντα ταύτα παρά των καρεκλοκενταύρων της τότε διοικούσης τοπικής Εκκλησίας - ήτο αυτός ο μυστικός ενθουσιασμός το μέγα σώμα της Εκκλησίας, η Χάρις του Χριστού. «Αυτή η χάρις κοχλάζει και εντός σου, κ. Χαράλαμπε, όπως ο χυμός κατά την άνοιξιν. Άκουσον τον π. Νικόλαο και προχώρει...».

Ενθυμού τι είπεν ο Θεῖος Παῦλος, αὐτός ο γίγας! «Ετελείωσα τον δρόμον μου ἕως το τέλος». Και πάλιν ελάμβανε τον λόγον ο ἅγιος πατήρ Νικόλαος: «Και πρόσεξε, παιδί μου. Δέξου στωϊκά τα πάντα... Ο ληστής ἐπί του σταυροῦ δεν ἐζήτησε να σωθῆ ἀπό τον σταυρόν, ἀλλά την νέαν Βασιλείαν...». Ω ευλογημένες ἐν Ἀγίῳ Βασιλείῳ Ζαρουχλείκων Πατρῶν στιγμές...!

Αναπολώ με πόνον ψυχῆς ἐκείνας τας πνευματικάς συναντήσεις και συζητήσεις των νέων ἐκείνης της ἐνορίας και ἐποχῆς, και δυστυχῶς γνωρίζω ὅτι δεν θα ἐπανεέλουν, ἐρχονται ὅμως εἰς την ζωὴν μας ως ὁδοδείκτες σωτηρίας οἱ μορφές των ἁγίων της ἐνορίας π. Νικολάου και πρεσβυτέρας Ἀνθῆς Πέττα και μας δίδουν

παραμυθίαν και δύναμιν δια να βαδίζωμεν πρόσσω και άνω, μας δηλώνουν δια σημείων, δια θαυμάτων και δη δια της αύρας των μυστικής παρουσίας, εις ημάς τους ελπίζοντας, των πρεσβειών αυτών προς κύριον Ιησούν, και σήμερον άμα τη συμπληρώσει των τριών χρόνων της εν σώματι παρουσίας της αθληφόρου αγίας πρεσβυτέρας Ανθής (2 Οκτωβρίου ήτο), ότε, αναχωρούσα δια το Νοσοκομείον εις Αθήνας, μοι είπεν: «Δεν θα με ίδης πάλιν, π. Χαράλαμπε...! Ο π. Νικόλαος με εκάλεσεν να εορτάσω μαζί του εφέτος...». Και ότε θαυμαστώς εκοιμήθη ανήμερα του Αγίου Νικολάου..., τότε εμνήσθην του ρήματος αυτής αναφωνών πηγαίως. Ναι ήτο όντως μία αγία της εποχής μου!

Σήμερον προς δόξαν Θεού αφήνω την ψυχή μου να ομιλήσει και δια γραφίδος τινών εκ πολλών των γεραιρόντων την αγίαν αυτής μνήμην. Ο Θεός λέγει: «Άγιοι γίνεσθε ότι εγώ άγιός ειμι» (Α' Πέτρ. 1,16). Και στην Αποκάλυψη λέγεται: «Και ο άγιος αγιασθήτω έτι» (Αποκ. 22, 12).

Βεβαίως υπάρχουν άγιοι και νυν υπάρχουν, καθάπερ σκοπός της Εκκλησίας εστί να αγιάζη τους ανθρώπους και τον κόσμον. Η Εκκλησία δια των Μυστηρίων και με την ασκητικήν ζωήν αποβλέπει και φρονεί και κηρύττει τα θεία και υπέρτερα, και υπέρτατον πάντων εστί η επίτευξις του εν αγιότητι «καθ' ομοίωσιν». Ούτως επαναστρέφω τον λόγον εις το νυν και χωρίς την πρόθεσιν αυτοεπιμετρήσεως, με βαθυτάτην την συναίσθησιν του τολμήματος, το οποίον επιχειρώ, και αυτό ο χρόνος τε και η αλάθητος συνείδησις του της Εκκλησίας πληρώματος θα το επικυρώση, ταπεινώς φρονώ ότι εις τον κύκλον των μεγάλων εκκλησιαστικών μορφών της εποχής μας, αι οποίαι «εν πολλοίς τεκμηρίοις» και «εν έργω και λόγω» υπήρξαν «φωστήρες εν κόσμω», κατά την ρήσιν της Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου, όλως δικαιοματικώς ημπορεί να καταταγή και ο πάλαι αποδημήσας εξ Αρμπούνων Καλαβρύτων εκ του κόσμου τούτου, και προς την άνω Ιερουσαλήμ ενδημήσας ιεροκήρυξ και πολύαθλος και μαρτυρήσας όσιος πατήρ Χριστοφόρος ο Παπουλάκος. Τον Καλαβρύτων άγιον Χριστοφόρον, τον οποίον ηγάπων ασμένως και επίστευον και εσέβοντο απροσμετρήτως οι άγιοι των Πατρών Νικόλαος και Ανθή.

Και όλως δικαίως, διότι όντως το θεοτερπές τούτου, Εκκλησιαστικού κατ' εξοχήν Ορθοδόξου κατηχητικού και Εθνικού έργου του, επί Όθωνος, εσηματότησε καιρίως και εξέπεμψε και εξακολουθεί να αναμέλπη και να αναδύη «οσμήν πνευματικήν ηδεϊάν», ενθυμίζων το του ιερωτάτου Χρυσοστόμου θείον ρήμα: «Είθε μοι και σάλπιγγος ην φωνή λαμπροτέρα και εν υψηλώ στήναι χωρίω δυνατόν ην, και πάσι βοήσαι και διαμαρτύρασθαι ότι ο Θεός...» (PG 49, 251).

Δυστυχώς, οι περισσότεροι Χριστιανοί σήμερα εκλαμβάνουν την Εκκλησίαν ως κλειστήν θρησκευτικήν, ηθικήν και κοινωνικήν οργάνωσιν με κοσμικούς η

ενδοκοσμικούς σκοπούς. Και συναγωνίζονται εις την Εκκλησίαν δια παραγωγήν κοινωνικού ηθικού έργου.

Ασφαλώς επιτελείται και τοιούτον έργον εν τη Εκκλησία. Αλλ' αυτό τούτ' εστι το αποτέλεσμα, καρπός της ενώσεως του ανθρώπου με τον Χριστόν.

Άπασαι αι επιστήμαι έχουν μίαν ιδιαίτεραν μέθοδον και, δια να γίνη τις άγιος, πρέπει να ακολουθήση μίαν συγκεκριμένην μέθοδον, που είναι η της καρδιάς κάθαρσις, ο φωτισμός του νου και η θέωσις, εν συνδυασμώ προς τα Μυστήρια της Εκκλησίας.

Αυτό είναι φυσικόν να γίνεται. Διότι οι άνθρωποι σήμερα, όπως ανά πάσαν εποχήν, αναζητούν ανθρώπους, δια να τους δείξουν τον τρόπον και τον δρόμον της σωτηρίας, την μέθοδον την άγουσαν εις την αγιότητα, εις την εσωτερικήν πληρότητα. Δεν πρόκειται βεβαίως περί μεθόδου λογικής, τεχνικής, ηθικής, αλλά περί του συνδυασμού των Μυστηρίων και του ασκητικού βίου.

Οι άνθρωποι αναζητούν «ζωντανούς οργανισμούς» και όχι απλούς διδασκάλους και ακαδημαϊκούς θεολόγους. Οργανισμούς, που να καίωνται δια την αγάπην του Χριστού και του κόσμου. Και, όπως η βιολογική ζωή μεταδίδεται από ζώντας οργανισμούς και όχι νεκρούς, διότι ουδείς νεκρός οργανισμός δύναται να μεταδώση την ζωήν, το αυτό συμβαίνει και εις την πνευματικήν ζωήν. Όποιος αγαπά τον Χριστόν με όλην του την ύπαρξιν, δηλαδή ψυχοσωματικά, δύναται να μεταδώση την αγάπην αυτήν και εις τους άλλους. Όποιος γνωρίζει τον δρόμο, που οδηγεί εις μίαν πολιτείαν, ημπορεί να υποδείξει την οδόν και σε εκείνους, οι οποίοι αναζητούν αυτήν, ως και ο σημειοφόρος π. Νικόλαος και η αθληφόρος πρεσβυτέρα Ανθή εκ Πατρών. Και μαρτυρώ την αγιότητα τούτων των οσίων ψυχών ως αυτόπτης και πνευματικός τούτων παις και ως ενορίτης και εξομολογούμενος υπό το άγιον του σημειοφόρου Επιτραχήλιον, και ενίοτε είπον, ως ο άγιος των Αγίων Πάντων επί ένα αιώνα Καθηγούμενος π. Σάββας Δημητρόπουλος: Ναι! είναι άγιος αυτός ο πνευματικός, καθ' ότι με αναπαύει, μεπραύνει, με καθοδηγεί εν Χριστώ, με κάμνει καλύτερον άνθρωπον και πραγματιστήν Χριστιανόν!

Και έχει ομιλήσει η ημετέρα ελαχιστότης περί των επακολουθησάντων σημείων, την θαυμαστήν τούτου έξοδον εκ της γήινης σφαίρας και εν ευθέτω χρόνω θα ομιλήσει και πάλιν, διότι τα θαύματα πρέπει να ομολογούνται προς δόξαν Θεού και ευαρέσκειαν των τηρησάντων τας αυτού θείας εντολάς. Σήμερα θα αναφέρω ολίγα μόνον εκ των πλείστων θαυμαστών παρουσιών, της μακαρίας αθληφόρου πρεσβυτέρας Ανθής, καθ' ότι τρεις χρόνους εν Χριστώ διάγουσά εστι.

Βεβαίως δεν θα είπω ιδικάς μου θαυμαστάς ταύτης παρουσίας δια να μη εκληφθή

εκ μέρους των παροικούντων εντός των τειχών Ιουδαίων ως περιαιτολογία, αλλά κυρίως μαρτυρίας των σεβαστών ιερέων, εκ Πατρών π. Αντωνίου Ρ., πρωτοπρεσβυτέρου, του εκ Κρυόβρυσης Καλαβρύτων, π. Γεωργίου Τ., πρωτοπρεσβυτέρου, της πρεσβυτέρας αυτού Αντωνίας και του υιού αυτών π. Δημητρίου, του εκ Πατρών ιερέως π. Γεωργίου Β. και ετέρων μεγάλων της Πίστεως προσωπικοτήτων.

Ὁ
ΔΙΚΑΙΟΣ
ΣΗΜΕΙΟΦΟΡΟΣ

ἹΕΡΕΥΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΠΕΤΤΑΣ

Ἄγιος με ἀπόλυτον ἔννοιαν ἐστί μόνον ὁ Θεός. «Εἰς ἅγιος, εἰς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός».

Υπό σχετικήν όμως έννοιαν άγιοι ημπορούν να ονομασθούν και όσοι πιστεύουν εις τον Χριστόν και ευρίσκονται εις αδιάπτωτον κοινωνίαν με Αυ-τον, μετέχουσιν των της Εκκλη-σίας Αγίων Μυστηρίων, και αγωνίζονται έχοντες ως πρότυπον ασφαλές και Μοναδικόν τον Θεάνθρωπον, να γίνουν, όσον ανθρωπί-νως εστί δυνατόν, όμοιοι με Αυτόν, δηλαδή να φθάσουν εις το «καθ' ομοίωσιν».

Ουκούν αγιότης εστί μία σταθερά και αδιάκοπος ανοδική πορεία προς την θέωσιν. Η δε άνοδος αυτή συντελείται δια της του Θεού κυρίως δυνάμεως.

Ου γαρ αν της οικουμένης εκράτησαν οι αγράμματοι - άγιοι Απόστολοι και Πατέρες - και πτωχοί και πένητες και ευτελείς (της εποχής), ει μη την των σημείων είχαν βοήθειαν. (PG 50,432)

Η οσιωτάτη Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής Αγίων Νεκταρίου και Φανουρίου Τρικόρφου Φωκίδος, γερόντισσα Μόνικα λέγει μεταξύ άλλων: «Την πρεσβυτέρα Ανθή Πέττα εκ Πατρών είχαμε την ευλογία και ως μοναστική αδελφότητα να την γνωρίσω αρκετά χρόνια πριν, όταν με τον αείμνηστο ιερέα σύζυγό της και τα πολλά παιδιά του επισκέπτονταν την Μονή μας από τα πρώτα χρόνια που ιδρύθηκε.

Με λίγα λόγια το ιερατικό αυτό ζεύγος ήταν ένας σπάνιος πνευματικός συνδυασμός, που θύμιζε εν πολλοίς κάποιο βιβλικό δίκαιο ζεύγος. Αλλά, και όταν κοιμήθηκε ο π. Νικόλαος στην αλλαγή της χιλιετηρίδας, είχαμε και πάλι την ευλογία την πρεσβυτέρα Ανθή να την φέρουν στη Μονή μας τα παιδιά της.

Τι να πει κανείς για τις αρετές, που την είχε προικίσει η χάρις του Θεού και ιδιαίτερα να αναφέρουμε ορισμένες από αυτές, την ευσέβεια, το χριστιανικό ήθος, την ευλάβεια, την υπομονή, την διάκριση, τον σεβασμό, την σιωπή, την μεγαλοψυχία, την παλικαριά, την δυναμικότητα. Να σκεφθείτε ότι ήταν τόσο ταπεινή και διακριτική, που, όταν έφτανε στην Μονή, φορώντας μαύρα ρούχα και καλύπτοντας το καθαρό και ήρεμο πρόσωπό της με μαντίλα, προσκυνούσε με ιδιαίτερο σεβασμό το Ναό και τις κατακόμβες, που έχουμε δημιουργήσει εκεί, κατόπιν ασπαζόταν τα χέρια των Μοναζουσών. Έπειτα οι Μοναχές την οδηγούσαν στο Αρχονταρίκι, για να προσφέρουμε κάποιο κέρασμα, όπως συνηθίζουμε στους προσκυνητές.

Μας έκανε εντύπωση το όλο της ήθος. Ήταν ιδιαίτερα προσεκτική, δεν απαιτούσε, δεν προσέβαλλε, δεν ήταν ιδιόρρυθμη. Με ιδιαίτερη χαρά και ευγνωμοσύνη δεχόταν ο,τι προσφέραμε ως κέρασμα. Την ρωτούσαμε αν ήθελε κάτι ιδιαίτερο, αν χρειαζόταν κάποιο τσάι, ανάγκη, κάτι να την προσέξουμε... Εκείνη ευχαριστούσε για ο,τι προσφέραμε με τέτοιο τρόπο, που και τίποτα να μην τις προσφερόταν πάλι ικανοποιημένη και ευχαριστημένη θα ήταν! Αγαπούσε πολύ τα άνθη, ως Ανθή που

ήταν άλλωστε το όνομά της, καθώς επίσης και τα πουλάκια. Της άρεσε να τα απολαμβάνει και μέσα από την ομορφιά και των λουλουδιών και των φυτών δόξαζε τον πλάστη μας και δημιουργό τους.

Επίσης ήταν ιδιαίτερα ολιγομίλητη και σοφή πρεσβυτέρα. Μιλούσε τόσο λίγο και με πνεύμα Θεού σε βαθμό που, αν δεν προκαλούσαμε το διάλογο, εκείνη σιωπηλή και εν προσευχή καθόταν σε μία άκρη ταπεινά. Και όταν μιλούσε, πέρα από λόγια αγαθά και πνευματικά, δεν έκανε μωρές και του κόσμου τούτου συζητήσεις. Όταν μιλούσε ήταν διακριτική και ουσιαστική. Στον τρόπο με τον οποίο που διαλεγόταν κανείς μαζί της, θύμιζε εν πολλοίς παλαιές Γερόντισσες Μοναστηρίου. Σοφά ο αοίδιμος σύζυγός της π. Νικόλαος την αποκαλούσε μέσα στην οικογένεια Γερόντισσα και Αγαθή. Διότι η σκέψη της ήταν αγαθή και τα λόγια της είχαν σοφία Θεού.

Την ρωτούσαμε, όπως θα ρωτούσε ο καθένας μας από εδώ πως τα κατάφερε και γέννησε δώδεκα παιδιά! Το ακούσατε, αγαπητή μου χριστιανοί! Θα θυμίσω για το θέμα της πολυτεκνίας τι είπε μεταξύ άλλων στο 2ετες Μνημόσυνό της ο Σεβασμιώτατος Προικονήσου κ. Ιωσήφ για την αοίδιμη: «Η αγία πρεσβυτέρα Ανθή είχε ταπείνωση, είχε αγάπη, είχε αρετή πολυειδή, είχε υπομονές πολλές, η οποία γέννησε δώδεκα παιδιά. Μόνο αυτό να σκεφτεί κανείς, δηλαδή ότι δώδεκα φορές έδωσε ζωή, είναι θαύμα. Δώδεκα φορές έφθασε μπροστά στο θάνατο και γύρισε πίσω, διότι αυτό σημαίνει η γέννα. Ήταν μία πρεσβυτέρα, η οποία ανέστησε τα παιδιά της εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου».

Στη Θεία Λειτουργία, που έγινε την ημέρα της εξοδίου της πρεσβυτέρας, ο πνευματικός της κατά τα τελευταία έτη, πρωτοπρεσβύτερος Αντώνιος Ρ., ανέφερε στον επικήδειο λόγω του ότι η άσκηση και η εγκράτεια, που είχε το συγκεκριμένο λευϊτικό ζεύγος, είναι σπανιότατη και είχε δύναμη Θεού, διότι ο τρόπος με τον οποίο βίωναν τα συζυγικά τους καθήκοντα, θυμίζει εγκρατή ζευγάρια της Παλαιάς Διαθήκης.

Με τον π. Νικόλαο, αν και ήταν του εγγάμου βίου, εντούτοις είχαν ασκητήρια. Επίσης είχαν απόλυτη και διακριτική συνεργασία στα πνευματικά παλαίσματα. Μαζί προσεύχονταν, μαζί εξομολογούντο, μαζί βίωναν τις ουράνιες αποκαλύψεις!

Η πρεσβυτέρα γνώριζε τα όριά της, δεν ανακατευόταν σε πράγματα, που δεν επιτρεπόταν, στην ενορία του ανδρός της, αν και διέμενε σε εκείνη και εκεί εκκλησιαζόταν. Επίσης, επειδή διέμεναν σε εργατοπεριοχή, όταν γονείς εργαζόμενοι και οι δυό, δεν ηδύναντο να στείλουν τα παιδιά τους σε παιδικό σταθμό τα ανάθεταν στην πρεσβυτέρα, για να τα προσέχει. Χαρακτηριστικά της έλεγαν οι μανάδες: «Κυρά πρεσβυτέρα, εκεί που κοιτάτε τα δικά σας παιδιά, να

αφήσουμε και τα δικά μας». Και η πρεσβυτέρα ακούραστα φρόντιζε και εκείνα.

Όταν εγκατασταθήκαμε στο Τρίκορφο το Σεπτέμβριο του 1991, ξεκινώντας να κατασκευάσουμε την Μονή μας, ο π. Νικόλαος και η πρεσβυτέρα του Ανθή μας επισκέπτονταν και την ανδρική Μονή και εμάς, που ήμασταν στα πρώτα βήματα της ιδρύσεώς της. Μας ενθάρρυναν για αυτή τη μεγάλη προσπάθεια για την ίδρυση της Μονής. «Νιώθουμε», όπως λέει και ο πνευματικός μας και κτήτορας αρχιμ. Νεκτάριος Μ. «Οι ευχές τους, του παπα-Νικόλα και της πρεσβυτέρας Ανθής μας στήριξαν πολύ στην ίδρυση των Μονών μας, και κυρίως οι προσευχές τους και οι μυστικές τους ικεσίες προς τους προστάτες Αγίους των δύο Μονών μας».

Ορθώς ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως κ. Ιερεμίας, προλογίζοντας βιβλίο για τον Άγιο Λεόντιο Στεμνίτη, που έγραψε ο π. Νεκτάριος, σημειώνει μεταξύ άλλων ότι ο «π. Νεκτάριος είναι ένας κληρικός, που προέρχεται από ευλαβέστατη και πατροπαράδοτη οικογένεια, και μάλιστα καρπός δύο αγιασμένων γονέων, του αγιασμένου ιερέως Νικολάου Πέττα και της πολυάθλου πρεσβυτέρας του Ανθής. Να ευχηθούμε ο Όσιος Λεόντιος και η αγία ευχή των ουρανοπολιτών μακαρίων γονέων του να σκέπουν τον π. Νεκτάριο».

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πισιδίας κ. Σωτήριος αναφέρει στο Πρόλογο βιβλίου για την Παναγία του Κύκκου της Ατάλλειας, που έγραψε ο π. Νεκτάριος, αναφέρει μεταξύ άλλων ότι οι γονείς του π. Νεκταρίου είναι ένα αγιασμένο ιερατικό ζεύγος.

Και πάλι ο άλλοτε Κοσμήτωρ της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ. καθηγητής κ. Μιχάλης Τρίτος προλογίζοντας την βιογραφία του π. Νικολάου και της πρεσβυτέρας Ανθής, που επιμελήθηκε ο Γέροντας Μάξιμος ο Ιβηρίτης σημειώνει: «Πρόκειται για ένα καλαίσθητο και άριστα διαρθρωμένο βιβλίο, το οποίο παρουσιάζει τη ζωή και τη δράση ενός αγίου ζεύγους, που βίωσε την αλήθεια του Ευαγγελίου, έφερε στον κόσμο δώδεκα παιδιά.

Μαζί με την άξια πρεσβυτέρα του Ανθή Κατριμπούζα - Πέττα (21/11/1943 - 6/12/2012) απέκτησαν δώδεκα παιδιά. Και είναι σημαντικό να τονισθεί αυτό, διότι στην εποχή μας παρατηρείται υπογεννητικότητα, η οποία, αν συνεχιστεί, ενδέχεται να οδηγήσει στον αφανισμό του Γένους μας. Το παράδειγμα αυτό της οικογενείας του π. Νικολάου Πέττα ας αποτελέσει υγιές πρότυπο για όλους μας, και ιδιαιτέρως για τις ιερατικές οικογένειες».

Συνεχίζει η Γερόντισσα Μόνικα: «Το ευλογημένο αυτό ιερατικό ζεύγος είχε λάβει από τον Θεό πλούσιο χάρισμα και επιδαψίλευσε στους οικείους τους, αλλά και στους πιστούς, τις μεγαλοδωρίες της χάριτος. Μετά τον θάνατό τους, συνεχίζουν

να έχουν υπό την σκέπη τους εμάς, που τους γνωρίσαμε, καθώς και τους κατοίκους της περιοχής με τα θαύματά τους. Τους επικαλούνται ιδιαίτερα ως προστάτες των ζευγαριών, των βρεφών, των πονεμένων, των πικραμένων, των ασθενών, ακόμη και για την απελευθέρωση από τους δαίμονες.

Οι άγιοι είναι η ολοκλήρωση του ανθρώπου και η καταξίωσή του ως εικόνας Θεού. Με την θεία χάρη και τον σκληρό τους αγώνα ξερίζωσαν από μέσα τους, κατά το δυνα-τον, τα αγκάθια των κακιών, απαλλάχθη-καν από τα πάθη, τις αγκυλώσεις αυτές της ψυχής, και παρουσιάζουν μία τέλεια ψυχική ισορροπία και αρμονία.

Γι' αυτό αποτελούν πόλο έλξεως για πολλούς ανθρώ-πους, που αναπαύονται, όταν βρίσκονται κον-τα τους. Πόσες χιλιάδες ψυχές έτρεχαν, για να βρουν ανάπαυση και γαλήνη σε παλαιότε-ρους και σύγχρονους αγίους γέροντες! Πόσοι καθηγητές πανεπιστημίου και αρεοπαγίτες εναποθέτουν τον εαυτό τους στο πετραχή-λι του απλοϊκού και ταπεινού πάπα - Νικόλα, που ακτινοβολεί όμως από αγιότη-τα!

Θαυμαστά σημεία αναφέρονται μετά την κοίμηση της πρεσβυτέρας Ανθής. Ενδεικτικά θα λεχθούν ορισμένα.

1) Όταν έφεραν το μαρτυρικό της σκήνωμα (λέγω μαρτυρικό, διότι ήταν για τόσους μήνες καθηλωμένο στο κρεβάτι της εντατικής του ΓΝΑ και καταλαβαίνετε από την καθήλωση στην κλίνη του νοσοκομείου, δημιουργείται κατάκλιση, γεγονός που το επιβεβαιώνουν οι θυγατέρες της και οι άλλες γυναίκες, που την ετοίμασαν, όταν κοιμήθηκε) στον Ναό του Αγίου Ιωάννου Παραλίας Πατρών, για να αρχίσει η Θεία Λειτουργία. Μάλιστα εόρταζε ο όσιος Πατάπιος, τον οποίον ευλαβείτο ιδιαιτέρως με τον π. Νικόλαο. Όλοι νομίζαμε ότι, αφού τρεις ημέρες ήταν στο ψυγείο, το σώμα της θα ήταν παγωμένο και δύσκαμπτο. Το παράξενο ήταν ότι το αντίθετο συνέβη. Ήταν ζεστό και εύκαμπτο. Ακόμη κατά την διάρκεια της Θείας Λειτουργίας, ενώ το σκήνωμα ήταν στο κέντρο του Ναού και τα παιδιά της θρηνούσαν για την απώλεια της μητέρας τους, με την συνοδεία μου εισπράξαμε ένα ακόμη θαυμαστό γεγονός, την ευωδία του σκηνώματος της πρεσβυτέρας. Τότε συγκεντρώθηκαν γύρω του πιστοί και άρχισαν να προσκυνούν επανειλημμένα, αφού είχαν προσκυνήσει πάλι την σορό, όταν έφθασαν στο Ναό. Αξίζει να αναφερθεί, για να μην γίνονται παρεξηγήσεις, ότι, όταν αναφέραμε αυτό το έκτακτο ουράνιο γεγονός στα παιδιά της πρεσβυτέρας, το αμφισβήτησαν με πρώτο τον υιό της, τον π. Νεκτάριος. Αναφέρουμε ακόμη ότι ο π. Νεκτάριος ήταν διπλωμένος από πόνους του νεφρού και κατά τακτά διαστήματα η αδελφή του Ζωή του έκανε παυσίπονες ενέσεις. Τότε σηκώσαμε τον π. Νεκτάριο, για να πλησιάσει στην σορό. Καλέσαμε και τους υπόλοιπους οικείους, για να προσκυνήσουν. Πραγματικά έμειναν άφωνοι και με αυτό το γεγονός κάπως παρηγορήθηκαν και αισθάνθηκαν ότι η μητέρα τους βρήκε ανάπαυση στην άλλη ζωή. Κατά κοινή ομολογία ρασοφόρων και λαϊκών, που προσκυνούσαμε, νιώθαμε άλλη ευωδία στα χέρια της, άλλη στο κεφάλι της και άλλη στα πόδια της, ενώ κάποιιοι δεν ένιωσαν τίποτα».

Ίσως, προσθέτει ο γράφων ταύτα παπα-Χαράλαμπος, ίσως ένιωσαν οι αληθινοί η και τινες των απίστων, ίνα εις εαυτού έλθωσιν, ως εκείνοι:

- Οι οποίοι γεύονται την αδικίαν.
- Οι οποίοι υπομένουν στο κρεβάτι του πόνου.
- Οι οποίοι δέχονται με καρτερία το βάνουσο σύζυγο, η γιατί όχι την σήμερα συμβία.
- Οι οποίοι βαστάζουν με υπομονή το μαρτύριο της εγκαταλείψεως σ' ένα γηροκομείο.
- Οι οποίοι πίνουν το πικρό ποτήρι της αχαρι-στίας χωρίς γογγυσμό.
- Οι οποίοι αγρυπνούν στο πλευρό των γονέων και τους φροντίζουν ημέρα και

νυ-κτα.

- Οι οποίοι σηκώνουν τον σταυρό της πολυτεκνίας, χωρίς να παραβούν το νόμο του Θεού για την τεκνοποιία.
- Οι οποίοι δέχονται με χαρά τις καθημερινές ειρωνείες και τα πικρόλογα των προϊσταμέ-νων και συναδέλφων τους, επειδή είναι άνθρω-ποι της Εκκλησίας.
- Οι οποίοι υπομένουν με καρτερικότητα το μαρτύριο της χηρείας και ξενοδουλεύουν σε εκμεταλλευτές εργοδότες, για να θρέψουν τα ορφανά τους.
- Οι οποίοι τηρούν καθαρό το σώμα και την ψυχή τους και με γενναιότη-τα αντιστέκονται στους σαρκικούς πειρασμούς.
- Οι οποίοι υπομένουν με πίστη τις θλίψεις, την φτώχεια, την ανεργία, την αδικία, την περιφρόνηση των προσόντων τους...

Όλοι αυτοί είναι οι εγκόσμιοι άγιοι. Αυ-τοι είναι «το άλας της γης» (Ματθ. 5,13), που λέγει ο Χριστός. Αυτοί ωσάν το άλας συντηρούν την κοινωνία από την αποσύνθεση. Για χάρη αυτών των ανθρώπων ο Θεός μακροθυμεί και αναβάλλει την δικαία του οργή.

Ίσως δεν φαίνονται σ' εμάς. Οι πνευματικοί πατέρες όμως τους γνωρίζουν και μπορούν να το μαρτυρήσουν. Είναι ακόμη αυτοί, οι οποίοι κάποια ημέρα θα μας κρίνουν. «Ουκ οίδατε ότι οι άγιοι τον κόσμον κρινούσι;» (Α' Κορ. 6,2).

Είναι αυτοί, οι οποίοι ομολογούν αβιάστως ότι: Η πρεσβυτέρα Ανθή, που μοσχομύριζε σαν ευωδιαστά άνθη, ως ομολογεί στεντορεία τη φωνή η κ. Μορφούλα Β. του Νικολάου (θυγάτηρ του εναρέτου ξυλουργού, όστις ηξιώθη άνωθεν χαρά μεγάλην, ίνα εύρη τον αχειροποίητον εν τοις σπλάχνοις του πεύκου Σταυρόν, ο οποίος σταυρός την σήμερον τίθεται ως προσκύνημα μέγα και θαυμάσιον εις την Ιεράν Μονήν του Ενδόξου Προφήτου Ηλιού εν Πάτραις, ως διαπρυσίως κηρύττουν οι αυτάδελφες οσιώτατες μοναχές Ιγνατία και Θεολογία εκ της ιεράς μετανοίας της Μονής Αγίου Γερασίμου Δερβενίου Κορινθίας, αι οποίαι εγνώριζον τον π. Νικόλαον, ως κηρύττει ο Θεοφιλέστατος αρχιερέας Αμαντίας κ. Ναθαναήλ, η βιοτή της αθληφόρου πρεσβυτέρας Ανθής αποτελεί όασιν δροσεράν και σωστικήν εν τη πνευματική ερήμω των ημερών τούτων. Και συνεχίζει ο Θεοφιλέστατος ότι είναι σπανία αυτή η αρμονική συνύπαρξις εν τη εκκλησιαστική ιστορία εν Χριστώ βιοτής ιερατικού αυτού ζεύγους Πέττα.

Συνεχίζει η Γερόντισσα Μόνικα: «Διότι οι Ορθόδοξοι έχουμε τα «μάτια», ώστε να μπορούμε να βλέπουμε τη χάρη του Θεού σ' αυτό, που για τους άπιστους είναι ένα

νεκρό σώμα, ένα πτώμα. Για εμάς το «πτώμα» είναι η ζωντανή παρουσία του αγίου και η απτή απόδειξη, ότι ο Χριστός αγιάζει τον άνθρωπο ολοτελώς και στη ψυχή και στο σώμα. Αυτό σημαίνει ότι η ψυχή ζει την ενέργεια του Θεού, καθώς είναι στραμμένη σ' Εκείνον, και η ενέργεια αυτή μεταγγίζεται και στο συνδεδεμένο με αυτήν σώμα. Κανένας υλισμός δεν είναι ανώτερος και δραστηκώτερος από αυτόν της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Τα καθημερινά θαύματα, που επιτελούνται από τον άγιο μέσω των λειψάνων του, είναι η επιβεβαίωση της ανωτέρω αληθείας.

Στην πόλη του αποστόλου Ανδρέα, στην Πάτρα, είχαμε πάει μαζί με αρκετές μοναχές για την εξόδιο της ευλαβεστάτης πρεσβυτέρας Ανθής, η οποία μοσχομούριζε κάτι σαν ευωδιαστά άνθη. Και η έκπληξή μας μεγάλωσε ακόμη περισσότερο, όταν, ενώ ήταν στην νεκρική κλίνη, άρχισε να κάνει κομποσχοίνοι για όλους εμάς. Αυτό το γεγονός το μνημονεύουν αρκετοί, ανάμεσα στους οποίους ένας ιερέας από την Πάτρα, ο π. Γεώργιος Β., η κ. Γεωργία Θ. από την Κασαριανή Αττικής, καθώς και η κ. Μορφούλα, η οποία έχει θυγατέρα την μοναχή Θέκλα. Και εκείνη την στιγμή διαπιστώσαμε ότι από το ταλαιπωρημένο σώμα της άρχισε να εξέρχεται άρρητη ευωδία του Παναγίου Πνεύματος. Άλλη ευωδία από τα χέρια της, άλλη από το κεφάλι της και άλλη από τα πόδια της. Και αναφέρουμε ότι το σώμα της ήταν πολύ ταλαιπωρημένο, διότι ήταν για δύο μήνες κλινήρης στην εντατική μονάδα του ΓΝΑ και ακόμη ήταν για δύο ημέρες προ της ταφής στο ψυγείο του γραφείου τελετών στην Πάτρα. Το κομποσχοίνοι και την ευχή τα είχε μάθει πριν από χρόνια από την μητέρα της Ζωή Κατριμπούζα και αργότερα, όταν νυμφεύθηκε τον τότε καθηγητή Νικόλαο Πέττα, το έλεγε ασταμάτητα νυχθημερόν, και πολλές φορές χωρίς διακοπή, ακόμη και τις νύχτες. Η ευχή αναπληρούσε και τις φυσικές ανάγκες του ύπνου τους.

Την ώρα που τελείτο η Θεία Λειτουργία και το σκηνωμά της ήταν στο κέντρο του Ναού του Αγίου Ιωάννη Προδρόμου Παραλίας Πατρών, ο ναός μοσχομούριζε ροδοπέταλα. Έκπληκτοι ψάχναμε να δούμε από που έβγαινε η ευχάριστη αυτή ευωδία. Αν και ήταν χειμώνας και έξω έβρεχε καταρρακτωδώς, η πρεσβυτέρα Ανθή ως ευωδιαστό και μυροβόλο άνθος άνησε το χειμώνα.

Αυτά όλα φανερώνουν ότι όχι μόνο με τα πρόσωπα, αλλά και με τα ενδύματα των Αγίων εκδηλώνεται η χάρη του Θεού σε εκείνους, που πιστεύουν και ζητούν απαλλαγή από τα δεινά του βίου και ψυχική σωτηρία. Όλα, όσα καθαγιαζονται μέσα στην Εκκλησία, πρόσωπα και πράγματα, είναι ιερά και άγια και ως ευώδες μύρο αναβλύζουν την χάρη του Θεού.

Ένα ακόμη θαυμαστό γεγονός έγινε κατά την στιγμή, που την έντυναν πιστές γυναίκες και μία μοναχή στο Γραφείο Τελετών του Τσανταρλιώτη στην Πάτρα, γράφει η αυτόπτης μάρτυς εκ Καισαριανής Αττικής Γεωργία Θ.: «Όταν έφθασε η

σορός από την Αθήνα, την έβαλαν, για να την ντύσουν. Αφού ο υιός της, ο κληρικός, τέλεσε Τρισάγιο, είπε όλοι οι άντρες να απομακρυνθούν, για να ετοιμάσουν την πρεσβυτέρα οι οικείοι. Ένας νεαρός του γραφείου τελετών, Αντώνη τον έλεγαν, δεν σεβάσθηκε την εντολή του ιερέως και πήγε προς το σκήνωμα και με απότομο τρόπο τραβούσε την πρεσβυτέρα, για να την ετοιμάσει. Τότε το δεξί χέρι της πρεσβυτέρας, σαν να ζωντάνεψε, γράπωσε τον βραχίονα του ανθρώπου και τον έσπρωξε προς την πόρτα. Εκείνος έπαθε σοκ. Πήγε από την άλλη πλευρά του σκηνώματος, αλλά και πάλι η πρεσβυτέρα με το χέρι της τον απώθησε. Τότε ο νέος ένδακρυς φώναξε την θυγατέρα της πρεσβυτέρας, την Χαρίκλεια: «Χαρά, κράτησε τα χέρια της μάνας σου, με διώχνει».

Προσθέτει ο γράφων ταύτα πάπα-Χαράλαμπος ο,τι έτερον θαυμάσιον γεγονός και μέγα σημείον αγιότητος αποτελεί η μαρτυρία του γέροντος πρωθιερέως Γεωργίου Ασανίου Καλαβρύτων, ότι την ώραν της εξοδίου Ακολουθίας έβλεπε την δεξιάν της πρεσβυτέρας χείρα κινουμένην, κρατούσαν το προσευχητάριόν της και δια των σεπτών αυτής δακτύλων να κινή ανεπαισθήτως το κομποσχοίνιόν της, γεγονός το οποίον που μοι διηγήθησαν και άλλοι πιστοί, οίτινες ηγάπων και εσέβοντο τα μάλα την μακαρίαν Ανθήν, την Τζαβέλαιναν του Χριστού, όπως την αποκαλούν εις το ευλογημένον χωρίον, εις το οποίον διακονώ κοντά εις τους ευσεβεστάτους γονείς αυτής, Χρήστον και Ζωήν, χαρακτηριστικά και τούτων τα ονόματα φρονώ..., Χριστός και Ζωή...

Ενταύθα προ δεκαπέντε ετών και πλέον, ότε ηρώτησα τον σημειοφόρον και προορατικόν π. Νικόλαον Πέτταν, δια τα πεθερικά αυτού, μου είπεν: «Δυστυχώς δεν τους γνώρισες ακόμη, θα τους γνωρίσεις όμως εν μνημείοις, όπου θα αναπαύονται, ότε εις μέλλοντα χρόνον θα διακονήσης στο χωριό τους, λίγο πιο κάτω, από το εκείσε Ασκητήριό μου».

Και το πλήρωμα του χρόνου με οδήγησε εκεί, όπου προείδε προ ετών πολλών ο πνευματικός μου, πράγμα απίθανον δι' εμέ τότε, που ως νέος παπάς σε χρόνια και σε υπηρεσία, κοιτούσα με «απολυτούς και δεμένους», «εισέτι και έρποντας και γλείφοντας, να κτυπήσω κάποια φραγκοφέρουσα ενορία».

Οι υποσχόμενοι Κοιμητήρια και γαλακτοφόρους ενορίας, αφού έφαγαν τα δώρα μου, με γέλασαν αφήνοντάς με μπουκάλα..., και ένας ειλικρινής μου είπε: «Τι να σου κάνω, αφού έχεις τα τρία κακά της μοίρας σου: Είσαι πτωχός, τα δώρα σου δεν είναι χρυσός και σμύρνα και, το χειρότερον, εξεπορεύθης εκ αχαμνών μεζέων...»

Ο θαυμαστός π. Νικόλαος μου είπε την αλήθεια: «Σε μεγάλη ενορία θα πλουτήσεις, αλλά θα χάσεις την ψυχή σου». Τον ευχαριστώ, τον μακαρίζω και θα ζητώ πάντοτε

τας πρεσβείας του προς Κύριον. Σήμερα διακονώ εδώ, όπως εκείνος μου προείπε, και ευχαριστώ τον Θεόν και τον Δεσπότην μου κ. κ. Χρυσόστομον, καθότι είμαι ευτυχισμένος και αισθάνομαι ευλογημένος εν μέσω του αγαπημένου ποιμνίου.

Αλλά ας επιστρέψω σε αυτά, που αναφέρει η οσιωτάτη Καθηγουμένη Μόνικα: «Ακόμη θαυμαστό γεγονός είναι ότι στον τάφο, όπου αναπαύεται με τον π. Νικόλαο, πολλές φορές εμφανίζονται πολλά περιστέρια ανά τριάδες, ενώ το μνήμα εκπέμπει ουράνιο φως. Μάρτυρας αυτού είναι και ο γέροντάς μας, ο π. Νεκτάριος.

Επίσης η φωτογραφία, που συναπεικονίζει τον π. Νικόλαο και την πρεσβυτέρα Ανθή, από έγκυρες μαρτυρίες από την Ελλάδα και το εξωτερικό εκπέμπει φως και ευωδιάζει. Μάλιστα σε απλούς και ταπεινούς χριστιανούς, όπως στον Ασπρόπυργο Αττικής, έτρεξε μύρο και έλαιο. Επίσης με την συγκεκριμένη φωτογραφία, όταν προσεύχονται πιστοί μετά δακρύων, όταν την ασπάζονται ανάμεσα στο ύψος της καρδιάς τους, νιώθουν θερμοκρασία στο σημείο αυτό.

Ένα ακόμη σημείο είναι και η θαυμαστή διάσωση του υιού τους, του π. Νεκταρίου, από τον θάνατο. Μετά το Πάσχα του 2013, ενώ βρισκόταν στη Μονή του Τιμίου Προδρόμου στο Έσσεξ της Αγγλίας, του εκδηλώθηκε βαριά ασθένεια, που

αργότερα διαπίστωσαν οι γιατροί από το Νοσοκομείο του Κόλτσεστερ ότι ήταν πνευμονία. Ενώ ήταν ξαπλωμένος στο κελλί της Μονής, το βράδυ που ήταν εκεί και αισθανόταν την σκία του θανάτου, έβλεπε για αρκετό διάστημα να είναι επάνω σε ένα μεγάλο σιδερένιο κρεβάτι, σκεπασμένος με λευκά σεντόνια. Τις άκρες από τα σεντόνια κρατούσαν από την μία ο όσιος Σιλουανός ο Αθωνίτης και από την άλλη οι αείμνηστοι γονείς του. Την άλλη μέρα ο ηγούμενος Κύριλλος κάλεσε ασθενοφόρο και αμέσως εισήχθη στην εντατική του αναφερομένου Νοσοκομείου και έτσι είχε αίσιο τέλος η θεραπεία του π. Νεκταρίου.

Παντού έχουμε ανάγκη από αγίους, δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς αυτούς. Στείλε μας γρήγορα αυτό το σπάνιο είδος. Δος μας αγίους, Κύριε, όχι μόνο στους τοίχους και στους τρούλους των ναών, όχι μόνο στα τέμπλα και στα προσκυνητάρια, όχι μόνο στα εικονίσματα και στα συναξά-ρια, αλλά και, στη ζωή μας και στην κοινωνία μας, στο σήμερα, στο εδώ και στο τώρα. Αγίους με τα ρούχα της δουλειάς, αγίους άνδρες και γυναίκες και παιδιά. Αγίους, που να αναστήσουν την ύπαρξή μας, αγίους, που να αλατίσουν την εποχή μας. Αγίους, που να μας ξαναδώσουν την ελπίδα.

Κλείνοντας την αναφορά μου, θα είπω ότι, στοιχώντας στην πίστη και ευλάβεια του Σεβασμιωτάτου Προικοννήσου κ. Ιωσήφ προς το λευιτικό αυτό ζεύγος, συναισθήματα, που νιώθω ότι εκφράζουν ικανό αριθμό του χριστεπώνυμου πληρώματος: «Γονατίζουμε μπροστά στις ιερές σκιές και των δύο, και του παπα-Νικόλα και της πρεσβυτέρας Ανθής. Εύχομαι εκεί που είναι, με την παρρησία, την οποία βεβαιότατα έχουν ενώπιον του Θεού, να δέονται και για μας».

Σε ενυπόγραφη επιστολή προς τον γέροντα Μάξιμο τον Ιβηρίτη από πιστούς, που διαμένουν στον Ασπρόπυργο Αττικής, αναγράφονται τα εξής:

«Ευλογείτε, γέροντα Μάξιμε. Με τη δύναμη του Θεού και προς δόξα Θεού, να σας ευχαριστήσουμε για τα κηρύγματα, που στείλατε και ήλθαν στα χέρια μας, του πατρός Νικολάου και της πρεσβυτέρας Ανθής, οι οποίοι είναι για όλους εμάς άξιοι, άξιοι, άξιοι και θαυματουργοί!

Δοξασμένο το όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, μέσω των αγίων Νικολάου και Ανθής στα έσχατα και δύσκολα αυτά χρόνια να δυναμώνουμε εμείς οι αδύναμοι και ελάχιστοι των ελαχίστων.

Ήλθαν στα χέρια μας πλαστικοποιημένες φωτογραφίες του λευϊτικού ζεύγους Νικολάου και Ανθής. Παρακάτω αναφέρουμε μερικά θαύματα του ζεύγους αυτού.

1) Η αδελφή Μαρία Αγγελοπούλου από τη Γερμανία ζήτησε μία φωτογραφία των ιερατικού ζεύγους Πέττα. Η αδελφή Ελένη από τον Ασπρόπυργο της έταξε ότι θα

της στείλει. Ημέρες όμως πέρασαν και η φωτογραφία έπρεπε να σταλεί. Πήγε να πάρει την φωτογραφία από το δωμάτιο, στο οποίο προσεύχεται και έχει και εικόνες Αγίων, κλείνοντας την πόρτα με το κλειδί, για να μην μπαίνει κανείς. Φθάνοντας στην κύρια πόρτα από τη βιασύνη της κρατούσε χωρίς να το ξέρει την φωτογραφία, η οποία είχε μυροβλήσει. Όταν το είδε στο φως, τρόμαξε από φόβο Θεού, κατάλαβε ότι κάτι παράδοξο έγινε, σχημάτισε μακρύ σταυρό και μία κηλίδα που σταμάτησε. Από εκείνη την ημέρα θαυματουργούν και, ο,τι ζητήσεις και είναι για καλό, θα στο κάνουν.

2) Με την πρεσβεία τους και έχοντας κοντά μας τον βιβλίο σας, π. Μάξιμε, όπου έχετε γράψει την βιογραφία των γερόντων, του π. Νικολάου και της πρ. Ανθής, ανοίγουν όλοι οι δρόμοι. Δηλαδή, ένα παράδειγμα, όταν θέλεις να πας κάπου για έργο Θεού, δεν καταλαβαίνεις, προς δόξαν Θεού πας και έρχεσαι και μένει χρόνος και για δουλειά.

3) Το πούλμαν για τρεις εβδομάδες δεν συμπλήρωνε, ώστε να γίνει το προσκύνημα. Βάζοντας μπροστά τον γέροντα Νικόλαο και την γερόντισσα Ανθή, ενώ μέχρι την Παρασκευή είχαν μόνο είκοσι πέντε άτομα, την Κυριακή το πούλμαν είχε γεμίσει προς δόξαν Θεού.

4) Η αδελφή Ελένη, η ελάχιστη των ελαχίστων, χάρισε σε μία άλλη αδελφή την φωτογραφία του λευϊτικού ζεύγους, και μάλιστα ασυνείδητα την ακούμπησε στο μέτωπό της λέγοντάς της ότι οι γέροντες π. Νικόλαος και η πρ. Ανθή δέονται αυτήν την στιγμή για την άλλη αδελφή, που δοκιμάζεται σκληρά. Στο άκουσμα των ονομάτων έγινε χαλασμός από την άλλη αδελφή.

5) Σε μία κοπέλλα, που πάσχει από καρκίνο, δώσαμε την φωτογραφία των γερόντων π. Νικολάου και της πρ. Ανθής - άξιοι, άξιοι, άξιοι και θαυματουργοί - και η κοπέλλα, που έβγαζε αίμα από το στόμα, άρχισε το βράδυ να σταματά το αίμα. Ενώ οι γιατροί είχαν πει ότι θα φύγει, ο Θεός της έδωσε παράταση.

6) Επίσης βοήθησε και έναν ασθενή ονόματι Ανδρέα να αφήσει την μάσκα οξυγόνου, την οποία φορούσε μετά από χειρουργείο στο πόδι, και άρχισε να συνέρχεται.

7) Μετά από προσκύνημα στη Ζωοδόχο Πηγή στην Αχαΐα, πήγαμε, για να προσκυνήσουμε και τον τάφο των γερόντων. Η εκ Πατρών αδελφή Στυλιανή Κουλούρη μας έκανε κήρυγμα για το αείμνηστο ζεύγος Πέττα, τους οποίους γνώρισε εν ζωή, αφού διέμενε στην ενορία τους. Κάποια στιγμή παρατηρήσαμε ένα περιστέρι - πως ήλθε δεν καταλάβαμε - και καθόταν δίπλα στον σταυρό του τάφου και μας κοίταγε σαν άνθρωπος, χωρίς να φοβάται, και εξαφανίσθηκε χωρίς να το

αντιληφθούμε.

8) Η αδελφή Ελένη ένα βράδυ με πόνο ψυχής παρακαλούσε το ιερατικό ζεύγος να την βοηθήσουν, γιατί βοηθούν πολύ τα ανδρόγυνα για τα πρόβλημα, που αντιμετωπίζουν. Όταν προσκύνησε την φωτογραφία του ιερέα Νικολάου και της πρεσβυτέρας του στο σημείο ανάμεσα στην καρδιά τους, αισθάνθηκε μία ζεστασιά.

9) Η Ελένη, πηγαίνοντας στα Ιεροσόλυμα, πήρε το κήρυγμα (έτσι λένε οι πιστοί την βιογραφία, που επιμελήθηκε ο γέροντας Μάξιμος ο Ιβηρίτης) μαζί της, γιατί, όπως είναι γνωστό, εκεί ο πειρασμός δεν μπορεί να περπατήσει στην γη, αλλά ανεβαίνει στους ώμους των ανθρώπων, έτσι φθόνησε, που πήρε τον εγγονό της μαζί δεκατριών χρόνων παιδί και είχε μεγάλο πόλεμο. Όμως ο π. Νικόλαος και η πρεσβυτέρα του μεσολάβησαν και πήγαν όλα κατευχήν.

Ευχαριστούμε τους γέροντες πατέρα Νικόλαο και την πρεσβυτέρα Ανθή. Άξιοι, άξιοι, άξιοι και θαυματουργοί από τα βάθη της καρδιάς μας για τα τόσα θαύματα, που έκαναν και συνεχίζουν να θαυματουργούν».

Ακολουθούν υπογραφές και των 1) κ. Ελένης εκ Τραπεζούντος Πόντου (τηλ. 698861510[.]) και 2) κ. Χρυσής εκ Τραπεζούντος Πόντου (τηλ: 698989842[.]).

Εν κατακλείδι επιθυμώ - ωσάν πνευματικός παις του πατρός και σημειοφόρου ιερέως και καθηγητού π. Νικολάου Πέττα, το μήνυμα το οποίον θα ήθελε εκ του υπερπέρατος να είπη εις τον σύγχρονον άνθρωπον: «Παιδιά μου ευλογημένα!

Σήμερα που οι καιροί εισιν χαλεποί και πονηροί, σήμερα που με την απιστίαν σας ο κοσμοκράτορας του αιώνος τούτου αλωνίζει, κρατείτε την πίστιν και τας παραδόσεις. Αναγάγετε ως υψίστην ηθικήν αυτό που πάντοτε κήρυττα:

Στραφείτε προς τας θρησκευτικάς αξίας, εις την θείαν προσωπικότητα, εις τον Θεόν ως πρόσωπον των προσώπων, που πλεονάζει η αγάπη ισταμένη υπεράνω και της βουλήσεως και της σοφίας».

Επομένως η υψίστη ηθική επιταγή είναι η συμμετοχή εις τα ενεργήματα της θείας αγάπης. Εν άλλοις λόγοις, και δη κατά τας διδασκαλίας του ιερού Αυγουστίνου, υψίστη επιταγή δια την σήμερον αποδομούσαν τας αξιακάς της ζωής αξίας ανθρωπίνην προσωπικότητα, είναι: *amare mundum in deo* και *amare deum in deo*, τουτέστιν αγαπάν τον κόσμον εν τω Θεώ και αγαπάν τον Θεόν εν τω Θεώ. Δηλαδή ο θείος έρως, όστις δια μυστικής τινος εκστάσεως, ως γράφει ο άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης εις το «Περί θείων ονομάτων» σύγγραμμά του, κάμνει τον άνθρωπον μέτοχον των θείων βιωμάτων. «Εστι δε και εκστατικώς ο θείος έρως ουκ εών εαυτών είναι τους εραστάς, αλλά των ερωμένων».

Ο θείος έρως μας κάμνει να εξερχώμεθα εκ των ορίων του εαυτού μας, διότι δεν επιτρέπει εις τους εραστάς να ανήκουν εις τον εαυτόν των, αλλά τους κάμνει να ανήκουν εις εκείνους, προς τους οποίους στρέφεται ο έρως αυτών.

Διασαφηνίζων δη τα πράγματα δια παραδείγματος, προσθέτει ο άγιος Διονύσιος: «Διο και Παύλος ο μέγας εν κατοχή του θείου γεγονώς έρωτος και της εκστατικής αυτού δυνάμεως μετειληφώς ενθέω στόματι: Ζω εγώ, φησίν, ουκέτι, ζη δε εν εμοί Χριστός ως αληθώς εραστής και εξεστηκώς τω Θεώ και ου την εαυτού ζων, αλλά την του εραστού ζάλην ως σφόδρα αγαπητήν».

Είμεθα ικανοί ως το εν λόγω λειυτικόν ζεύγος, ο σημειοφόρος π. Νικόλαος και Ανθή η μυροβλύζουσα πρεσβυτέρα αυτού, δια μίαν τοιαύτην έκστασιν και δια ένα τοιούτον Κυριακόν έρωτα; Και αυτών τας πρεσβείας επιζητών.

Πηγή: gethsimani.blogspot.gr